

Η ΣΥΝΑΞΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Κάθε Κυριακή τό εὐαγγέλιο τοῦ ὁρθρου, πού ὀνομάζεται ἐωθινό (=πρωινό), ἔχει ἀναφορά στίς ἐμφανίσεις τοῦ Χριστοῦ μετά τήν ἀνάσταση, γιά νά ἐπιβεβαιωθεῖ τό μοναδικό καί ἀδιαμφισβήτητο γεγονός τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ.

Κάθε Κυριακή πηγαίνουμε στήν ἐκκλησία διότι ἔχουμε ἐμπιστευθεῖ τήν μαρτυρία αὐτῶν τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων. Ἐπειδή αὐτό πού μαρτύρησαν οἱ ἀπόστολοι εἶναι ἀλήθεια.

Σέ μερικές ἀπό αὐτές τίς ἐμφανίσεις τοῦ Χριστοῦ, γιά νά βεβαιώσει ὅτι δέν εἶναι φάντασμα, ὅτι δέν ἔχουν παραισθήσεις οἱ μαθητές, κάθησε μαζί τους καί ἔφαγε. Ἕνας ἀναστημένος νεκρός κάθεται στό ἴδιο τραπέζι μέ τά ἀγαπημένα του πρόσωπα καί τούς βεβαιώνει ὅτι ὁ θάνατος νικήθηκε, ὅτι δέν εἶναι ὀριστικός χαμός, ἀλλά προσωρινός ὕπνος.

Καί ἐμεῖς, κάθε Κυριακή πηγαίνουμε νά παρακαθήσουμε στό Τραπέζι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἔχοντας στό κέντρο τόν ἀναστημένο Κύριό μας καί γύρω μας, ὅχι μόνο τούς ἐπὶ γῆς ἀδελφούς μας, ἀλλά καί τῶν ψυχῶν τῶν κεκοιμημένων συγγενῶν καί φίλων μας. Γι' αὐτό, ἀμέσως μετά τον καθαγιασμό τῶν τιμίων δώρων, ὁ ἱερέας λέει στόν Χριστό: Σοῦ προσφέρουμε αὐτή τήν λατρεία, γιά νά τιμήσου-

με ὅλους ἐκείνους πού σέ ἀγαποῦν ἰδιαίτερως, δηλαδή τούς Ἁγίους. Καί προπαντός τήν μητέρα Σου Παναγία Μαρία («ἐξαιρέτως τῆς Παναγίας...»). Ἐπειτα παρακαλεῖ τόν Χριστό νά θυμηθεῖ καί νά κρατήσῃ κοντά Του καί μαζί μας, ὅλους ἐκείνους πού κοιμήθηκαν μέ πίστη καί μέ τήν ἐλπίδα τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Στό σημεῖο αὐτό καί ἰδιαίτερα ὅταν ψάλλεται ὁ ωραιότατος ὕμνος στήν Παναγία «Ἄξιόν ἐστιν...», εἶναι καλό νά θυμόμαστε καί τά ὀνόματα τῶν προσφιλῶν ἀδελφῶν καί νά προσευχόμαστε γιά τήν ἀνάπαυση τῶν ψυχῶν τους, μέ τή βέβαιη ἐλπίδα ὅτι, τώρα, μέσα στήν ἐκκλησία συναντιόμαστε μέ τίς ψυχές τους. Ἐτσι ὁ χώρος συνάντησης μέ τούς προσφιλεῖς μας δέν εἶναι τό κοιμητήριο, ἀλλά ἡ Θεία Λειτουργία.

Σέ αὐτή τήν συνάθροιση, ξεχωριστή θέση ἔχουν οἱ ἐορταζόμενοι Ἅγιοι τῆς ἡμέρας, οἱ ὁποῖοι πίστεψαν ὀλοψυχα στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί ἔκαναν σκοπό τῆς ζωῆς τους νά μήν ἀφήσουν τίποτα πού νά διώξει τό Χριστό ἀπό τήν ζωή τους καί τήν καρδιά τους. Γι' αὐτό συνεχίζουν πάντοτε ζωντανοί, νά πρεσβεύουν γιά μᾶς καί νά φωτίζουν κάθε ἄνθρωπο πού ψάχνει εὐλικρινά γιά τήν ἀλήθεια.

Ἀρχιμ. Ἰωήλ

ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ, Ο ΒΛΕΠΩΝ

Σέ εποχή βαθείας κρίσης ζούσε ο προφήτης Ἡλίας. Ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν προτροπὴ τῶν βασιλέων του εἶχε περιπέσει στὴν εἰδωλολατρία. Ὁ Ἡλίας προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν ἐπαναφέρει στὴ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Καὶ κάποια στιγμή ζήτησε ἀντιπαράθεση μὲ τοὺς ἱερεῖς τῶν εἰδώλων. Τοὺς προκάλεσε νὰ προσφέρουν θυσία καὶ νὰ παρακαλέσει ὁ καθένας τὸν δικό του Θεὸ νὰ ρίξει φωτιὰ πάνω στὸ θυσιαστήριο.

Προσευχήθηκαν πρῶτα οἱ ἱερεῖς τῶν εἰδώλων, τοῦ Βάαλ, ἀλλὰ εἰς μάτην. Μὲ τὴ σειρά του ὁ προφήτης Ἡλίας προσευχήθηκε, ἔπεσε φωτιὰ ἀπ' τὸν οὐρανό, ἔκαψε τὴ θυσία, τὰ ξύλα, τὶς πέτρες, τὰ πάντα, ἔγλειψε τὸ χῶμα. Ὁ Ἡλίας τότε, λέει ἡ Ἁγία Γραφή, θανάτωσε ὅλους τοὺς ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης. Ὅμως ὁ λαὸς δὲν ἀντέδρασε καθόλου στὴν πράξη του αὐτή. Κατάλαβαν ὅλοι πεντακάθαρα ποιὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός. Ὁ προφήτης Ἡλίας ἦταν ὁ προφήτης τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς ποὺ ἔβλεπε τὸν Θεὸ καὶ τὴν ἀλήθεια καὶ ἦταν σὲ θέση νὰ μιλήσει, νὰ φανερώσει αὐτὸν τὸν Θεό, αὐτὴ τὴν ἀλήθεια.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ προφήτης Ἡλίας (καὶ ὅλοι οἱ προφῆτες) εἶχε τὴν προσωνυμία **«ὁ βλέπων»**. Ἦταν αὐτὸς ποὺ ἔβλεπε πνευματικὰ καὶ μποροῦσε νὰ δείχνει τὸν δρόμο καὶ στοὺς ἄλλους.

Περναῖμε κι ἐμεῖς σήμερα μιὰ πολὺ βαθεῖα κρίση. Εἴμαστε σὲ μεγάλη σύγχυση. Δὲν ξέρουμε ποῦ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ὁ Χριστός. Ἔχουμε πρόβλημα ποιὸν νὰ ἐμπιστευθοῦμε, ποιὸν νὰ ἀκολουθήσουμε. Παράδειγμα: Στὶς μέρες μας πόσες φωνές, πόσες ἀπόψεις, πόσες γνώμες ἀκούσαμε γιὰ θέματα τῆς Ἐκκλησίας μας! Μᾶς ἔχουν πεῖ τί εἶναι ἡ Θεία Κοινωνία, πῶς πρέπει νὰ κοινωνᾶμε, ἂν πρέπει νὰ κοινωνᾶμε, ὅτι μᾶλλον δὲν πρέπει νὰ κοινωνᾶμε, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἀπαγορευθεῖ ἡ Θεία Κοινωνία, γιατί εἶναι, λέει, αἰτία, ἀφορμή, πηγὴ ποὺ φέρνει στὸν κόσμο τὸ κακό, τὴν ἀρρώστια, τὴν πανδημία. Ἀκούσαμε πολλὰς φωνές νὰ λένε: Μακριὰ ἀπὸ τὴ Θεία Κοι-

νία. Τὴ συκοφάντησαν, τῆς φόρτωσαν τὴν εὐθύνη γιὰ μετάδοση ἀσθενειῶν.

Κι ἐμεῖς; Κλονιστήκαμε. Ἀρχίσαμε νὰ ἀμφιβάλουμε. Νὰ ἀπιστοῦμε. Νὰ ἀπέχουμε ἀπὸ τὴ Θεία Κοινωνία. Πολλοὶ Χριστιανοί, τόσα χρόνια μετὰ τὴν πανδημία, ἀκόμα ἀπέχουν, δὲν λειτουργοῦνται, δὲν κοινωνοῦν. Μᾶς γέμισαν φόβο, πανικό, ἀμφιβολία, ἀπιστία. Ποῦ εἶναι ἡ ἀλήθεια; Ποῦ εἶναι ὁ Χριστός; Ποῦ εἶναι οἱ προφῆτες, οἱ βλέποντες, νὰ μᾶς δείξουν τὸν δρόμο;

Υπάρχουν καὶ σήμερα καὶ πάντοτε οἱ βλέποντες. Στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχουμε πολλοὺς βλέποντες, ἀγίους, διδασκάλους πνευματοφόρους, ποὺ μᾶς διδάσκουν τὴν ἀλήθεια. Ἄς πάρουμε ἓναν. Τὸν ἀπόστολο Παῦλο. Τί μᾶς λέει;

«Εγὼ γὰρ παρέλαβον ἀπὸ τοῦ Κυρίου ὁ καὶ παρέδωκα ὑμῖν». Τί παρέλαβε; *«Ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτὶ ἣ παρεδίδοτο ἔλαβεν ἄρτον»* καὶ ἐν συνεχείᾳ *«τὸ ποτήριον μετὰ τὸ δεῖπνῆσαι»*, τὰ εὐλόγησε, τὰ πρόσφερε στοὺς μαθητὲς του καὶ εἶπε: *«Λάβετε φάγετε... καὶ πίετε»* ἀπὸ αὐτὸ ὅλοι, γιατί αὐτὰ δὲν εἶναι ἀπλῶς ἄρτος καὶ οἶνος, ἀλλὰ τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα μου. Καὶ θὰ τὸ κάνετε αὐτὸ πάντοτε γιὰ νὰ θυμάστε ἐμένα (Α΄ Κορ. 11, 23-26). Θὰ κοινωνᾶτε, θὰ τρῶτε τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα μου, λέει ὁ Χριστός, γιατί αὐτὰ εἶναι ἡ ἀληθινὴ βρῶση καὶ πόση. Εἶμαι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς. Ὅχι ἐστία ἰῶν, μικροβίων, ἀρρώστιας, φθορᾶς καὶ θανάτου. Δὲν ἦρθα νὰ φέρω τὸν θάνατο, ἀλλὰ νὰ σᾶς δώσω ζωὴ. Καὶ αὐτὸ θὰ τὸ κάνετε, λέει ὁ Παῦλος, μέχρι νὰ ξανάρθει ὁ Χριστὸς στὴ Δευτέρα Παρουσία. Τίποτε, κανένας φόβος, δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐμποδίσει μέχρι τότε νὰ κοινωνοῦμε Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ. Ἄς κλείσουμε τὰ αὐτιά μας στὶς φωνές ποὺ παραπλανοῦν, σὰν τοὺς ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης τῆς ἐποχῆς τοῦ προφῆτη Ἡλία. Ἄς δώσουμε ἐμπιστοσύνη στοὺς βλέποντες, στοὺς ἀγίους διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας μας.

Πρωτ. Δημήτριος Μπόκος

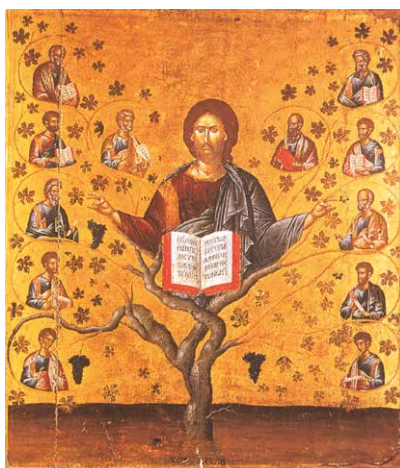
Η ΑΜΠΕΛΟΣ

Λέει ὁ Κύριος: «Εγὼ εἶμαι ἡ ἀληθινή ἄμπελος καὶ ὁ Πατέρας μου εἶναι ὁ γεωργός. Κάθε κλῆμα πὺν εἶναι ἐνωμένο μαζί μου καὶ δὲν φέρνει καρπὸ, τὸ κόβει, κι ἐκεῖνο πὺν φέρνει καρπὸ τὸ καθαρίζει, γιὰ νὰ φέρει περισσότερο καρπὸ. Ἐσεῖς εἶστε ἤδη καθαροὶ χάρις στὸν λόγο πὺν σᾶς ἔχω πεῖ. Μείνετε ἐνωμένοι μαζί μου κι ἐγὼ θὰ εἶμαι ἐνωμένος μαζί σας. Ὅπως τὸ κλῆμα δὲν μπορεῖ νὰ φέρει καρπὸ ἀπὸ μόνο του, ἂν δὲν εἶναι ἐνωμένο μὲ τὴν ἄμπελο, ἔτσι καὶ ἐσεῖς ἂν δὲν μένετε ἐνωμένοι μαζί μου. Εἰγὼ εἶμαι ἡ ἄμπελος, ἐσεῖς τὰ κλήματα. Ἐκεῖνος πὺν μένει ἐνωμένος μαζί μου κι ἐγὼ μ' αὐτόν, αὐτὸς φέρνει πολὺ καρπὸ, γιατί χωρὶς ἐμένα δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε τίποτε. Ἄν κάποιος δὲν μένει ἐνωμένος μαζί μου, πετιέται ἔξω σὰν τὸ κλῆμα καὶ ξεραίνεται· καὶ τὰ μαζεύουν καὶ τὰ ρίχνουν στὴ φωτιά καὶ καίγονται. Ἄν μένετε ἐνωμένοι μαζί μου καὶ τὰ λόγια μου μένουν μέσα σας, νὰ ζητᾶτε ὅ,τι θέλετε καὶ θὰ σᾶς γίνει. Μὲ αὐτὸ δοξάζεται ὁ Πατέρας μου, μὲ τὸ νὰ φέρνετε πολὺ καρπὸ καὶ νὰ γίνεστε μαθητὲς μου» (Κατὰ Ἰωάννην 15,1-8).

Νὰ καὶ ἓνα παράδειγμα πὺν δείχνει πὺς μένουμε ἐνωμένοι μὲ τὸν Χριστὸ καὶ πόσο πρέπει νὰ προσέχουμε μήπως ἐκπέσουμε ἀπὸ αὐτὴ τὴν εὐλογημένη ἔνωση ἀγάπης.

"Κάποιος ἀδελφὸς εἶπε στὸν Θεόδωρο πὺν καθόταν καὶ ἐξηγοῦσε

διδάσκοντας τοὺς ἀδελφούς. «Ἀββᾶ Θεόδωρε, γιατί ὅταν μοῦ λένε μερικοὶ κάποιο σκληρὸ λόγο, ἀμέσως θυμῶνω;» Κι ἐκεῖνος ἀπάντησε καὶ εἶπε: «Δὲν εἶναι παράξενο· ἀκόμα καὶ τὸ ἀγκάθι, ὅταν δεχτεῖ χτύπημα ἀπὸ τσεκούρι, βγάζει κόμμα (πὺν εἶναι πικρό)». Καὶ τὸν ρώτησαν οἱ ἀδελφοί: «Τί σημαίνει αὐτό;» Κι ἐκεῖνος εἶπε: «Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ νοεῖται σὰν ἄμπέλι· κι ἂν κάποιος πάρει ἓνα τσαμπὶ σταφύλια ἀπὸ τὸν καρπὸ του καὶ θελήσει νὰ τὸ πιέσει, δὲν βγάζει τίποτε ἄλλο παρὰ γλυκὸ κρασί. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ πιστός, ὅταν πιέζεται εἴτε μὲ ἔργα εἴτε μὲ λόγια εἴτε μὲ λογισμούς, δὲν ἔχει τίποτε νὰ δώσει (= νὰ «καρποφορήσει»), παρὰ μόνο τὴν καλοσύνη τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ. Ὁ σαρκικὸς ὅμως καὶ ὁ θυμώδης, ἀντίθετα, βγάζουν ἄχρηστη πικρία. Καὶ ἐγὼ πὺν σᾶς τὰ λέω αὐτὰ φοβᾶμαι μήπως χάσω τὴ χάρις τοῦ Θεοῦ, ὅταν «φλέγομαι» (=πειράζομαι ἔντονα) ἀπὸ τὴν ἐπίθεση τοῦ ἐχθροῦ πὺν μᾶς πολεμᾷ. «Ὅλη τὴν ἡμέρα», λέει, «μὲ πολεμοῦσε καὶ μὲ καταπίεζε» (Ψαλμ. 55,2). Ἄν λοιπὸν ἄγγελοι ἔπесαν, καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς προφῆτες καὶ ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους - δὲν λέω μόνο τὸν Ἰούδα, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς μαθητὲς τοῦ Παύλου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ξεχώρισε τοὺς γνησίους μαθητὲς του, ὅπως φαίνεται στὶς Πράξεις - τότε κι ἐμεῖς ὀφείλουμε νὰ φοβόμαστε" (Παχωμίου Βίος πρῶτος, παρ. 140, ΒΕΠΕΣ 40, σελ. 186).

ποφορήσει»), παρὰ μόνο τὴν καλοσύνη τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ. Ὁ σαρκικὸς ὅμως καὶ ὁ θυμώδης, ἀντίθετα, βγάζουν ἄχρηστη πικρία. Καὶ ἐγὼ πὺν σᾶς τὰ λέω αὐτὰ φοβᾶμαι μήπως χάσω τὴ χάρις τοῦ Θεοῦ, ὅταν «φλέγομαι» (=πειράζομαι ἔντονα) ἀπὸ τὴν ἐπίθεση τοῦ ἐχθροῦ πὺν μᾶς πολεμᾷ. «Ὅλη τὴν ἡμέρα», λέει, «μὲ πολεμοῦσε καὶ μὲ καταπίεζε» (Ψαλμ. 55,2). Ἄν λοιπὸν ἄγγελοι ἔπесαν, καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς προφῆτες καὶ ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους - δὲν λέω μόνο τὸν Ἰούδα, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς μαθητὲς τοῦ Παύλου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ξεχώρισε τοὺς γνησίους μαθητὲς του, ὅπως φαίνεται στὶς Πράξεις - τότε κι ἐμεῖς ὀφείλουμε νὰ φοβόμαστε" (Παχωμίου Βίος πρῶτος, παρ. 140, ΒΕΠΕΣ 40, σελ. 186).

Αρχιμ. Νίκων

ΠΡΟΣ ΝΑΥΤΙΛΛΟΜΕΝΟΥΣ

Εἶναι γνωστή ἡ παροιμία «ὁ καλὸς ὁ καπετάνιος στή φουρτούνα φαίνεται». Δέν ἦταν ἐπομένως δυνατόν, τὰ ἐπίλεκτα στελέχη, οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, πού ἐπρόκειτο νά γίνουν οἱ πρῶτοι κυβερνήτες τῆς Κιβωτοῦ τῆς Σωτηρίας, δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας, νά μὴν περάσουν σκληρὴ ἐκπαίδευση.

Ἐνα ἀπὸ τὰ «σεμινάρια» πού πέρασαν ἦταν καὶ ἡ ἀντιμετώπιση σφοδρῆς τρικυμίας στή λίμνη Γενησαρέτ. Σέ τέτοιες στιγμές, πού τὸ ἕνα λεπτὸ βιώνεται σάν νά εἶναι ὁλόκληρος αἰώνας, μπορεῖ κανεὶς νά ὑποψιαστεῖ τί σημαίνει «οὐκ εὐθέως αὐτοῖς ἐπέστη». Ἀργεῖ ὁ Χριστός. Μερικὲς φορές δέν φαίνεται καὶ τόσο ...«γοργοῦπήκοος». Καὶ φυσικά, Αὐτός πού εἶναι ὁ μόνος ἀληθινὰ Πολυέλεος, τὸ κάνει ἀπὸ φιλανθρωπία. Μᾶς παιδαγωγεῖ, κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα, νά μὴ ζητᾶμε «ταχέως λύσιν τῶν δυσχερῶν» ἀλλὰ νά τὰ ὑπομένουμε μέ γενναιότητα. Κι ἂν αὐτὸ ἰσχύει γιὰ τοὺς «ἐπιβάτες» τῆς Κιβωτοῦ, πόσο μᾶλλον ἦταν ἀναγκαῖο γιὰ τοὺς ὑποψήφιους «κυβερνήτες», τοὺς Ἀποστόλους.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀποφασίζει νά ἔλθει νά τοὺς βοηθήσει, «ἔτερα χαλεπώτερα δεινὰ ἐπάγει». Τὸν ἀπὸ τοῦ κλύδωνος φόβο, τὸν διαδέχεται ὁ φόβος ἑνός ... φαντάσματος, πού τὸ βλέπουν νά περπατᾷ πάνω στὰ κύματα. Καὶ ἦταν τόσο μεγαλύτερος αὐτός ὁ φόβος τους, ὥστε ξέσπασαν σέ κραυγὲς τρόμου. Τότε μόνο τοὺς ἀποκαλύπτεται ὁ Χριστός καὶ τοὺς καθησυχάζει μέ τὰ λόγια: «Ἔχετε θάρρος. Ἐγὼ εἶμαι. Μὴ φοβεῖσθε».

Ὁ Πέτρος, πάντα αὐθόρμητος καὶ ἐκδηλωτικός, τοῦ ζητᾷ «κέλευσόν με», ὅχι «βαδίσαι ἐπὶ τὰ ὕδατα» ἀλλὰ «πρὸς σε ἐλθεῖν». Τό πρῶτο, κατὰ τὸν ἅγιο Θεοφύλακτο Βουλγα-

ρίας, θὰ ἦταν σημάδι ἐπιδείξεως, ἐνῶ τὸ δεύτερο εἶναι ἔνδειξη ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστό. Καὶ ὁ Χριστὸς γιὰ χάρις του «ὑπέστρωσε τὴν θάλασσαν» καὶ ὁ Πέτρος ἄρχισε νά περπατᾷ πάνω στὸ νερό! Ὅχι ὅμως γιὰ πολὺ· σέ λίγο ἄρχισε νά βουλιάζει, ὅχι ἐξ αἰτίας τῆς σφοδρότητας τοῦ ἀνέμου, ἀλλὰ ἐξ αἰτίας τῆς ὀλιγοπιστίας του. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστός, τείνοντας τὸ χέρι του καὶ πιάνοντάς τον, ἐπετίμησε ὅχι τὸν ἀνεμο ἀλλὰ τὴν ἀσθενικὴ του πίστη: «Ὀλιγόπιστε, γιατί δειλιάσες;»

Ὁ Πέτρος ἄρχισε νά βουλιάζει ὅχι γιὰ νά ἐπιτιμηθεῖ κάποια τάση του γιὰ ἐπίδειξη, ἀλλὰ μόνο λόγῳ τῆς ὀλιγοπιστίας του. Δέν εἶχε τέτοιο φρόνημα ὁ Πέτρος. Γνήσια πίστη στὸν Θεὸ καὶ ὑγιὲς ταπείνωση συμπορεύονται. Ἡ πρόοδος τῆς μιᾶς προϋποθέτει τὴν αὐξησὴ τῆς ἄλλης. Τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων του ἔχουν μοναδικό σκοπὸ τὴν τόνωση τῆς πίστεως στὸ πρόσωπό του καὶ τὴ δοξολογία του. Κανένας ἅγιος δέν ἐπέδιωσε νά γίνει ...θαυματοποιός.

Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀποφυγὴ ναυαγίων ἀπὸ ὅλα τὰ πάθη καθὼς καὶ ἀπὸ τίς καταγιγίδες τῶν συμφορῶν καὶ τίς τρικυμίες τῶν λυπηρῶν ἀπαιτεῖται τὸ ἀπόλυτα προσηλωμένο βλέμμα πρὸς τὸν Κυβερνήτη τῆς ζωῆς μας Χριστό μέ πίστη καὶ ταπείνωση. Καὶ φυσικά τέτοιο βλέμμα δέν ἐπιτυγχάνεται χωρὶς σταθερὴ μελέτη τῶν θείων Γραφῶν καὶ χωρὶς ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ στὴν προσευχή.

Ἀρχιμ. Βαρνάβας

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης
Χρυσόστομος

Υπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσίδης • ΤΗΛ. 2682051161
Κωδικὸς 270360

ΙΟΥΛΙΟΣ 2026 • Ἀρ. Φύλλου 516 • Ἔτος ΜΣΤ'

Διανέμεται δωρεάν • Εἰσφορὲς δεκτές
Ἐκδοτικὴ Παραγωγή «ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.»
Ἀθήνα

